

З огляду на це, вся політика фінансової безпеки повинна орієнтуватись на дослідження, збирання фінансово-економічних даних та розробку заходів щодо розвитку позитивних процесів у сфері фінансових відносин, знешкодження негативних явищ у цій сфері, а саме:

- корумпованість у сферах бізнесу та влади;
- домінування політичних чинників над економічними, що приводить до зменшення привабливості країни для зовнішнього та внутрішнього інвестування;
- високій поріг населення, що живе на порозі бідності (близько 80% українців за даними Організації Об'єднаних Націй на лютий 2016 року);
- надто велика розбіжність оплати праці різних верств населення та видача заробітної плати «у конвертах».

Основною причиною виникнення фінансових небезпек в нинішніх умовах України є різкий розвиток економіки, який не передбачає структурних змін у ній, нестабільність в економічній та інших сферах. Це, на нашу думку, загрожує загостренням конкуренції на світовому ринку, особливо в умовах інфляційних тенденцій, що можуть призвести до цілковитої соціально-економічної залежності держави від іноземного інвестування та відсутності можливостей примноження доходів держави.

Щоб підняти ступень своєї фінансової безпеки, Україна потребує:

- переоцінювання виваженості та доречності нинішньої фінансової політики, а, за потреби, її реформування;
- координування усіх дій держави для підвищення безпеки не лише на загальнодержавному рівні, а її забезпечення також як суб'єктів господарювання, так і окремих громадян;
- витіснення усіх суперечок у фінансовій сфері та чітке спрямування дій на користь розвитку держави у соціально-економічній площині.

На цей час в Україні для становлення дієвого механізму фінансової безпеки потрібно створити відповідний інститут, який буде прогнозувати та оцінювати фінансові ризики у цій сфері, визначати основні фінансові інтереси держави, розробляти стратегічні плани та знаходити конкретні шляхи для їхнього виконання.

Література:

1. Живко З.Б. Фінансова безпека країни та суб'єктів господарювання / З.Б. Живко, М.М. Павлів, М.В. Тишко [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.economy.nayka.com.ua/?op=1&z=3607>
2. Сухоруков А.І. Фінансова безпека держави / А.І. Сухоруков, О.Д. Ладюк : Навч. посіб. – К. : Центр навч. літ., 2007.

Ірина ЛУКАНОВСЬКА

Тернопільський національний економічний університет

ОСОБЛИВОСТІ КАЗНАЧЕЙСЬКОГО КОНТРОЛЮ ВИКОНАННЯ МІСЦЕВИХ БЮДЖЕТІВ

Під час економічних, політичних та соціальних змін, які відбуваються в Україні, надзвичайно важливим є система державного фінансового контролю за виконанням місцевих бюджетів.

Одним з найпоширеніших видів державного контролю є казначейський контроль. У багатьох країнах світу він вже багато років застосовується як невід'ємна складова процесу виконання державного та місцевих бюджетів. Проте в Україні структура державного казначейства почала функціонувати не так давно, і через відсутність достатнього досвіду виникає багато питань стосовно самого визначення змісту і сутності поняття казначейського контролю в Україні, що є значною перепорою на шляху вдосконалення процесу управління доходами і видатками бюджету [1, с. 8].

У Бюджетному кодексі (частина 2 ст. 19) визначено, що на всіх стадіях бюджетного процесу в Україні здійснюється фінансовий контроль та оцінка ефективності використання бюджетних коштів [2]. Для організації контролю на стадіях бюджетного процесу важливого значення набуває казначейський контроль, який здійснюється на всіх етапах формування і використання бюджетних коштів.

Державна казначейська служба України (далі – ДКСУ) веде бухгалтерський облік усіх надходжень місцевих бюджетів України, а також здійснює повернення коштів, помилково або надміру зарахованих до місцевих бюджетів. Казначейський контроль не є податковим контролем, оскільки органи ДКСУ не здійснюють контроль податкових зобов'язань платників податків. Основним завданням такого контролю є забезпечення своєчасного й повного надходження доходів до бюджетів, законності фінансування заходів, передбачених видатковою частиною бюджету, належного виконання учасниками фінансової діяльності своїх зобов'язань.

Значення казначейського контролю за виконанням місцевих бюджетів виявляється у великій кількості порушень бюджетного законодавства. Основними типовими порушеннями є:

- недотримання вимог бюджетної класифікації;
- порушення норм бюджетного законодавства щодо зарахування окремих доходів до місцевих бюджетів відповідного рівня;
- недотримання вимог законодавства в частині формування та використання коштів резервного фонду місцевих бюджетів;
- затвердження в кошторисах установ видатків, не передбачених законодавством та не підтверджених відповідними розрахунками;
- недотримання законодавства з питань оплати праці;
- заниження в обліку вартості активів унаслідок неоприбуткування земельних ділянок, будівель, споруд, матеріальних цінностей [3].

Виходячи із існуючої законодавчо-нормативної бази, контроль органів Державної казначейської служби України щодо місцевих бюджетів здебільшого можна класифікувати як попередній. Оскільки для попередження незаконних дій по зарахуванню надходжень до бюджетів органи ДКСУ проводять роботу із встановлення належності того чи іншого виду надходжень до конкретного бюджету та, відповідно, наперед розподіляють надходження між бюджетами.

Таким чином, казначейський контроль є лише окремою ланкою у загальній системі контролю в Україні та повинен взаємодіяти з іншими його видами.

Література:

1. Олійник Д. Актуальні питання контролю за виконанням місцевих бюджетів [Текст] / Д.Олійник // Фінансовий контроль. – 2014.– №4. – С.7-10.
2. Бюджетний кодекс України: Закон України від 08 липня 2010 р. № 2456-VI [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon.rada.gov.ua/cgi-bin/laws>
3. Офіційний веб-сайт Державної фінансової інспекції України [Електронний ресурс]. – Режим доступу: // <http://dkrs.gov.ua/kru/uk/index>
4. Офіційний веб-сайт Державної казначейської служби України [Електронний ресурс].– Режим доступу: <http://treasury.gov.ua>

Павло ЛУЦІВ

Тернопільський національний економічний університет

ПРО У ПОСТКРИЗОВОМУ ВІДНОВЛЕННІ ЕКОНОМІЧНОГО РОЗВИТКУ УКРАЇНИ

Фінансовий сектор України протягом 2009-2014 років мав дискретний та непропорційний характер. Серед великого кола системних проблем у фінансовому секторі України можна відзначити відсутність первинних публічних розміщень (IPO) акцій українських компаній на місцевих і закордонних біржах протягом 2013-2014 років, а також